

Jeg bor i fjellet. I uker har jeg ikke sett et menneske, ikke hørt min egen røst. Jeg hører meg selv tenke, mens tjernet skvulper.

Røde skyer drar forbi. Det mørknes, fjellvannet blir sort, lommen skriker.

Der farer en angst igjennom meg. Hvor er de nu alle? Lever de ennå? Lever mine brødre, menneskene?

Og fjellet blir plutselig så isnende kaldt. Det har intet hjerte. Jeg må ned, bak den borteste blåne, sønnenfor de brede sletter, der hvor hjerter slår, der hvor tusener hjerter slår i kor.

Jeg iler til dalen, jeg gjemmer meg i kupeen. Hele natten pruster jernvognen, lyner av sted i mulm og mørke, gjennom lange, dype daler, over brede sletter.

Neste aften står jeg på den stenlagte gate. Der er ingen skog lenger, men hus og hus og vinduer, ingen sus gjennom blader, men surren av vogner, larm av utallige føtter.

Langt borte hører jeg et forferdelig skrik. Hvem lider?

Jeg løper etter skriket. Og hører ut fra åpne vinduer en brølende røst:

«Forferdes, I menn og kvinner, I råtne kar, Eders skittenhet er verre enn øglers.

Eders synder er utallige som havets sand.» –

Angst løper jeg videre. Jeg kommer forbi et hus, hvor der er mange mennesker. Jeg ser dem sitte langs veggen, de snakker ikke til hinannen, de smiler ikke til hinannen.

Og jeg blir mer og mer angst. Jeg kommer forbi dansebuler med menn og kvinner, der sparker hinannen til blods.

Er dette mine brødre, menneskene?

Jeg løper videre og videre. Jeg blir mer og mer angst. Ingen taler til hinannen, ingen smiler til hinannen. De farer av sted, som var de piskede, og ut fra de små hus hører jeg gråt og hulken, bak meg gråter det, gråter, gråter ...

Og omsider går det opp for meg, omsider ser jeg det: De er vanvittige, de piskes av sin egen skygge. Og jeg ser meg om, jeg ser på deres øyne, deres miner, deres ilen og løpen:

Ja, de er vanvittige, de er vanvittige.